

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XVIII,

Paříž

Číslo 3

květen 1987

Podobenství o periferiku

Paříž, na chlup stejná jako ostatní nespočetná města naší planety roku 2000 chrlí o každém jen trochu delším víkendu od května do října na prstenec dálnice, kterým je sevřena, neuvěřitelné množství aut - člověk se maně ptá, jak mohla VŠECHNA najít místo v městě!

Každé z nich se vrhá do dusivého prstence se svým výfukem, jedním ze statisíců, a svou nervozitou, že by mohlo minout spásný výjezd směr Řím, Bretaň nebo Štrasburk. Ve třech, pěti, osmi proudech, že by mezi nimi jablko nepropadlo, bojují auta-mučedníci o kousek místa na prstenci okolo města. Nárazník na nárazníku, unikající jen taktak těm co se tlačí na kufr zezadu, tvoří hada solidarity (bez nejmenšího náznaku svobody pohybu - a ještě méně možnosti zastavit se!), odmítajícího jakoukoliv další kořist nebo společníka v tomto snu z Drákulova hradu, dokud se neuvolní kousek místa na dálnici na jih, na sever, na západ...

Máte děti?

Představte si je na chvíli...

na okraji tohoto periferiku!

Odvážil byste se jim říci:

PŘEJDI!?

Přítom je to skoro přesně výbava, kterou dostávají do života ti, kdo jako děti *neměli nikoho*.

A dnešní společnost se velmi podobá *našemu periferiku a našim dálnicím* v obdobích špičky.

Mezi auty není místa - vyjma zázraku. Přejít je skoro nemožné a v každém případě životu nebezpečné.

Ti kdo aspoň mají někoho, 'dospělého člověka', který se vyzná v přecházení silnice za takového bláznivého provozu! Někoho, kdo vás vezme za ruku, když vám je deset nebo ještě méně.

Jenže - většinou tu není. A ti nedávno narození mají přejít na druhou stranu *sami*. Nanejvýš se najde někdo rozhořčený, když se jim to nedaří a vznikne ještě větší zmatek v 'dopravě'. Začne houkat a třeba vystrčí hlavu z okýnka a nadává.

Některým se povede první krok, ale jak dlouho mohou *oni všichni* unikat *všem autům*? Autům násilí, desorientace, alkohol, omamných jedů, krádeže, zločinu...?

Jsou jich desítky tisíc v každé z *civilizovaných* zemí našeho světadílu a jestli chcete vidět, jak mají zapotřebí dospělé ruky, běžte se mezi ně podívat okolo vánoc nebo na začátku léta, kdy normální děti s normálními rodiči vyjíždějí na prázdniny. Uvidíte, kolik času stráví ničím jiným než *čekáním* na takového dospělého, který ve mnoha případech vůbec nepřijde, a v některých případech by bylo lepší, kdyby ten, který kolem nich proklouzne jako vládní limuzína, kdyby raději nepřišel.

Zvláštní, že přítom existují dospělí (opravdu?), kteří jsou ochotni utratit desítky tisíc za experimentální výrobu dětí a překonávají přítom celou řadu nejpřekvapivějších překážek, zatímco kolem nás všech měří děti, které *už tu jsou*, dětskýma, úzkostlivýma očima ten provoz. Ten pohled pomalu tvrdne. Musí tvrdnout, jinak se totiž nelze do toho fofru odvážit.

Církevní autorita nemá v moderní medicíně žádnou velkou kompetenci. Ale má velké zkušenosti s výchovou člověka. Dítěte, výrostka, dospělého - žida, pohana, barbara, násilníka i intelektuála. Za ta staletí viděla mnoho, mnoho úrazů. Jestliže nemá dost rukou, aby převedla všechny, kdo toho potřebují, je to vina cí?

(s použitím knihy *L'Enfer des enfants seuls*
F. de Lucien, AJD, Edition SOS, Paris)

TULIPÁN

Neví, co je to tíha,
tvůj květ.

V něm země k přípitku zdvíhá
jaru svůj pohár,
a tu hned víno, oheň a požár
naplní hřbitovy let.

Někdo rošt dějin to prohráb,
z popela zdvíhá se dým.
Zdvíhá se moře, na moři koráb
kdysi potopený
vyplovává z krajiny Není
i s dávným praporcem svým.

A ryba přináší prsten,
rubín je v něm,
ale tam v mlze za skalnatým mysem
tak stará, jako je lidstvo a láska,
v čele flotily lodí pluje loď admirálská,
plachty pod větrem

Jenže ví, co je to tíha,
soužení věků a let.
Ví, co je moře a že v něm číhá
na každou loď mířící k pobřeží otčin
hned sépie dějin, hned leviatan osleplých očí.
Pluj, lodi má, nevrát se zpět!

František Lazecký, Hledání klíčů

(Československý spisovatel,
Praha 1971)

Z Pastýřského listu Msgre Jaroslava ŠKARVADY

tit. biskupa litomyšlského

o přípravě na svatořečení blahoslavené Anežky České
 (celý text k dostání na adrese České Katolické Misie)

Anežka umírá, když bylo české zemi opravdu nejhůře, 2. března 1282. V přemyslovském království se roztahovali cizáci, následník trůnu byl v jejich rukou, nebylo odkud čekat záchranu. Tu zoufalý národ upjal svou naději na Anežku. Ona, která se dovedla už zde na zemi tak modlit, že sestry vídaly její tvář prozářenou zvláštním jasem, ona, kterou si národ představoval u božího trůnu ve společenství s jejími předky Ludmilou a Václavem, ona nemůže nevyprosít pomoc z nebe. Jsou to jen zbožné legendy, ta různá vyprávění o zázracích, které se prý udály na její přímluvu? Třeba o záchraně mladého Václava, syna její příbuzné Elišky Přemyslovny, kterému Anežka vyprosila uzdravení, když na smrt onemocněl na hradu Lokti, kde ho držel jeho otec, Jan Lucemburský? Je prokázáno, že v oné době přicházejí do Říma poselství s prosbou o její svatořečení, a že právě Eliška je mezi těmi, kdo se o ně zasazují. A nebyl to právě ten uzdravený Václav, pozdější Karel IV., kdo přivedl české království na vrchol slávy, takže ho národ vděčně uctívá jako Otce vlasti? Škoda, že papežský rozkol v jeho době a pozdější husitské války znemožnily, aby byl ten "ctihodný, svatý a bohumilý poklad, který již dlouho září na nebi, postaven na svícen veřejného a obecného uznání a ta pan-na připsána do seznamu svatých", jak se čte v žádosti, za níž se stavěla právě Eliška Přemyslovna. Po skončení husitských válek už nebylo možné najít Anežčin hrob, a tím se její svatořečení znovu oddálilo. Pro Anežčiny ctitele, a těch nechybělo v žádném století, to byla těžká rána. Utěšovali se však předpovědí litoměřického probošta Jana Papouška z roku 1455, která pak zaznívá znovu a znovu ve všech dalších generacích, že "pokojné a šťastné časy v zemi nastanou, až obyvatelé těla blahoslavené Anežky najdou".

Slovanský papež Jan Pavel II. je nyní ochoten tuto ode-

dávnou touhu Čechů vyslyšet a její kanonizační proces dovést ke zdárnému zakončení. Podaří-li se to, bude to jistě významný mezník v historii naší církve a vůbec našeho národa. Zdá se, že tu zasahuje boží Prozřetelnost, ba že sama Anežka vystupuje z hloubi časů. Kolik staletí byl její klášter v Praze Na Františku zanedbán, skoro zapomenut. Zatímco zrovna v naší době se mu dostalo takové úpravy, že by si lepší bylo lze jen těžko představit. "Z ohlubně časů do dneška - zdvižená lampa Anežka," píše básník Václav Renč. Ale i její ideály jsou právě dnes nadmíru časové. Nad hřbitovem ateistických ideologií září opět křesťanská víra jako maják ukazující cestu k životu.

"Anežka z rodu Přemyslova,
sestřička chudých, sestra králů.
Jde, křížem buší beze slova
o mrtvou skálu:
Vy, sami v sebe zazdění,
povstaňte v tomto znamení!"

Chci vás závěrem poprosit: Spojme se všichni s modlitbami našich doma ve vlasti. Snažme se při této příležitosti zosobnit a prohloubit naši modlitbu. Aby byla chválou a díkem za dar víry, kterou náš národ žil a přežil, chválou a díkem za naše světce i za vyznavače našich dnů, aby byla i prosbou, aby na přímluvu Anežky a všech našich patronů Bůh nedal zahynouti nám ni budoucím!

K tomu vám ze srdce žehnám.

V Římě 2. března 1987.

+ Jaroslav Škarvada

tit. biskup litomyšlský

* * *

Otec biskup ve svém listě připomíná, že s takovým svatořečením jsou spojeny také nemalé výdaje, které by měla hradit naše církev:

"Místo toho musíme spoléhat na pomoc druhých, na "společenství svatých", které vyznáváme v krédu. Ovšem mohli

bychom se vůbec toho svatořečení zúčastnit, kdybychom všechny výdaje nechali výhradně na bedrech druhých a sami nepřispěli ani tím, co je nám možné? Vyzývám proto tímto všechny naše krajské kněze, aby uspořádali sbírky na tento účel. A vás všechny, k nimž se tato výzva dostane, naléhavě prosím, abyste na tento účel přispěli ve jménu svém i ve jménu těch doma, kteří by rádi dávali, ale nemohou..."

Česká Katolická Misie v Paříži uspořádá tuto sbírku při našich posledních bohoslužbách před letními prázdninami, tj

v sobotu 20. června tr

Ti, kdo chtějí přispět i když se bohoslužeb nebudou moci zúčastnit, mohou tak učinit na adresu nebo přímo konto Misie (viz poslední stránku "Oběžníku") s udáním účelu "svatořečení blah. Anežky".

Sbírka na naši římskou kolej NEPOMUCENUM na
Bílou sobotu vynesla 1.073,- F

Vášim jménem bude předán Msgre Vránovi,
rektorovi ústavu, zaokrouhlený šek na

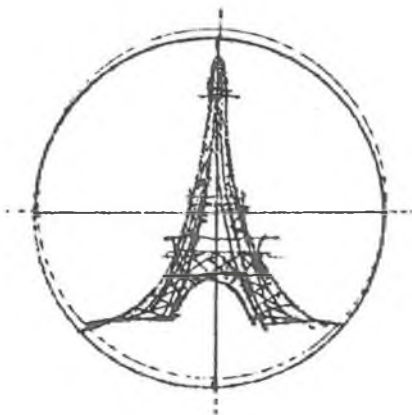
1.100,- F

V květnu, červnu a červenci si připomínáme

- 22.5. 337 na Hod Boží svatodušní zemřel císař Konstantin, pokřtěný několik dní předtím. Jeho obrácení se na křesťanství hluboce poznamenalo celou Evropu
- 25.5. 1887 se narodil padre Pio, stigmatizovaný kněz z řádu kapucínů, za kterým se táhly veliké zástupy lidí z celého světa
- 27.5. 1942 byl londýnskými parašutisty spáchán atentát na R. Heydricha

- 2.6. 1922 zemřel sochař J. V. Myslbek
 5.6. 1947 byl vyhlášen Marshallův plán. Československo se nejdříve k této myšlence připojilo, ale potom, na osobní nátlak Stalinův, svůj podpis odvolalo
 5.6. 1967 vypukla 3. izraelsko-arabská válka
 10.6. 1942 vyvraždění Lidic
 12.6. 1912 zemřel v Bavorsku spisovatel Z. Winter
 20.6. 1937 uskutečňuje ruské letadlo první spojení mezi Evropou a USA přeletem přes severní pól
 24.6. 1942 vyvraždění obce Ležáky
 24.6. 1687 Isaac Newton uveřejnil svůj slavný spis o základech matematiky, který pojednává o zákonu zemské přitažlivosti a klade základy pro diferenciální a integrální počet
 28.6. 1912 zemřel ve Zbiroze básník J. V. Sládek
 1.7. 1952 zemřel v Praze spisovatel F. Šrámek
 2.7. 1962 končí sedmiletá alžírská válka prohlášením alžírské nezávislosti

Zajímavosti z domova i ze světa

Po dubnové nesnadné cestě do latinské Ameriky, jmenovitě do Chile, se *sv. Otec Jan-Pavel II.* vypravil do Německé Spolkové Republiky (začátek 30. dubna). Mj tam má prohlásit za blahoslavené karmelitku Editu Steinovou a jezuitu Ruperta Mayera, oběti nacistického teroru.

O Svatodušních svátcích je očekávám - už potřetí - ve svém rodném Polsku, kde bude mj předsedat tamějšímu eucharistickému kongresu. Kdy jej uvítáme u nás?

Podle *Rudého Práva* je každý osmnáctý katolický kněz na světě Polák. Z vatikánských statistik (Annuario Pontifi-

cio) vyplývá, že v Polsku bylo v loňském roce 22 902 kněží a novosvětcenců bylo 989.

V 65 polských seminářích nyní studuje 8829 bohoslovců.

A ještě jednou - do třetice - z Polska: plukovník R. Kukliński, bývalý šéf plánovacího oddělení strategie polské armády, který uprchnul na západ 7. listopadu 1981, více než měsíc před převrácením gen. Jaruzelského ve Varšavě, učinil podrobné prohlášení (viz *Le Monde* ze 17. dubna tr) o přípravě "válečného stavu", která začala... už v srpnu 1980, tedy ještě před podpisem Gdaňských dohod (!) mezi zástupci Solidarności a polskou vládou.

Čecha s dostatečnou pamětí (Čierna nad Tisou!) to nepřekvapí. Nepřekvapí jej ani, že plukovník Kukliński byl ve Varšavě v nepřítomnosti odsouzen ke trestu smrti.

Mnoho spekulací se vyrojilo ve spojitosti s návštěvou M. Gorbačova v Praze. Pět bývalých členů ÚV KSČ se na něj obrátilo sympatizujícím dopisem, ve kterém touží po práci na obnově tradičního (?) přátelství mezi našimi národy, které utrpělo způsobem, jakým tehdejší sovětské vedení reagovalo na obrodný proces 1968.

Tuto reakci nazvala pravým jménem Charta 77 v otevřeném dopise, který zaslala M. Gorbačovovi ona: "Před devatenácti lety vstoupily armády SSSR a některých dalších členů Varšavského paktu bez vědomí a proti vůli obyvatelstva i všech ústavních orgánů a v rozporu s mezinárodním právem do naší země". V dalším žádají stažení těchto vojsk a raket s atomovými hlavicemi z Československa.

Nežít se lží, nazývat věci pravým jménem...!

V Československu se podle neoficiálních zpráv hlásí letos do litoměřického semináře okolo sta kandidátů. Kolika z nich bude vstup do tohoto jistě nemálo problematického ústavu skutečně povolen?

Po procesu s funkcionáři Jazzové sekce v Praze, který vzbudil velkou pozornost v zahraničí, zájem o ostatní pronásledované bohužel poklesnul. Přitom jich není málo! Připomeňme alespoň jména těch, kdo v současnosti jsou ve vězení, nebo kterým vězení hrozí: Adamík, Dus, Kouřil, Motl, Nos, Křivka, Pospíchal, Srp, Obšil, bratři Wonkovi a také 22 Čechů a Slováků, které Amnesty International přijala do svých seznamů, jako politické vězně v Československu. Bohužel se vůbec nedomníváme, že to jsou všichni postižení,

spíše naopak: víme velmi dobře, že zvláště katolíci jsou u nás dnes vystaveni nesčetným malým formám šikanování, od kontroly návštěv kostela až po zátahy proti neoficiálnímu tisku a nepohodlným kněžím.

Loňská vyhláška o dovážení zahraničních tiskovin do Československa začíná přinášet své neblahé plody, přesně podle očekávání. Za chvíli bude možné spočíst na prstech, co se *smí* dovážet (podobně jako to už je možné spočíst při vyvážení z Československa; nedostatek informací nás venku zatím naštěstí neohrožuje - Rudé Právo se stále ještě může z Československa vyvážet!).

Víte, že sovětská přestrojka potvrzuje, v těsném závěsu za maďarským čabajkovým gulášsocialismem, klasickou definici komunismu?

Podle ní je totiž komunismus trnitou cestou od kapitalismu ke kapitalismu!

* * *

ČETLI JSME KNIHU

(Doba páření, povídky současných čs. spisovatelek
68 Publishers, Toronto 1986)

Drak! Kolikrát už jsem to slyšel. A vždycky mě to znova dopálí. Protože Gunk není žádný "drak", i když tak vypadá. Gunk je *Dracotherium Gunghwei*, poslední z posledních ptakoještěřů Křídové epochy. A když už se to musí zkracovat, já osobně dávám přednost přívětivému "potvora", jak mu říká jeho vrchní ošetřovatel, Willie Sloe, starý zaměstnanec parku Národního dynosauřího památníku v Utahu, kde je teď Gunkův palác novou atrakcí. Ale ti Cuvierovi pověřiví ignorantí, co pořád okounějí kolem vědy jako poťouchlí kibicové u šachu a znají každý tah už předem, si zase mnou ruce, že věda, vida, "konečně uznala, že to existuje" - v tomto případě draci.

A *malí* že prý jsou, ještě povídá ten blbec! Gunk je náhodou větší než krokodýl. Stojí na delších silných nohou.

A jeho čtyřmetrové rozpětí křídel, i když to snad nebylo nic zvláštního, dokud ještě existoval jeho příbuzný *pteron* se sedmimetrovým rozpětím, je na dnešní poměry rozhodně velmi impozantní. Gunk je prostě skvostný unikátní exemplář. Snad už jen jeden ze dvou tvorů toho druhu na světě. A proto jsem se dost divil, když jsem si ho byl před půl rokem vyzvednout v Pekingu, že nám ho Čínani věnovali.

Měli ho tam asi dva roky. Ale pak ho náhle věnovali nám, a to ještě při nějakém zcela zanedbatelném výročí našich vzájemných kulturních vztahů. Je ovšem pravda, jak mi Liu řekl soukromě, že pro pekingskou univerzitu byl Gunk dost obtížnou akvizicí. Nejen že ho museli krmit fláky hovězího, které se jim dost těžko shánělo, nemluvě o tom, co stálo, ale ještě k tomu jim během těch dvou let dvakrát utekl. Právě proto, že nevěděli, že létá. Mysleli, že ta jeho křídla jsou zakrnělá, protože ho málokdy viděli je jen i trochu poroztáhnout. *Dracotheria* totiž, jako všichni ostatní plazi, jsou studenokrevní tvorové. A protože žijí v studených, odlehklých skalnatých končinách severní polokoule, žijí většinu roku ve stavu snížené vitality, kdy se sotva vzdálí padesát metrů od brlohu. To jim asi pomohlo se před námi skrývat tak dlouho. A také ovšem to, že je jich tak málo a že létají a loví jen v noci. Ale to dělají až na vrcholu léta, když se jejich krev dostatečně oteplí. V té aktivní sezóně se nakrmí na celý rok, a jak jsme vlastně předpokládali, v té době se patrně také páří.

Liu a jeho kolegové však tenkrát ještě o životním cyklu *Dracotheria* tolik nevěděli, a tak pro něho měli vedle umělé sloje volný výběh, kde se občas vyhříval - a odkud jim jedné krásné letní noci uletěl. Byl nezvěstný až do října, kdy Liu měl správný nápad vrátit se do Gunghwejských skal, kde si ho vyzvednul, už zase lethargického, v jeho původní sluji, a odvezl ho zpátky do Pekingu. Jenže příští podzim musel celou operaci opakovat. Protože hned začátkem léta si Gunk prokousal díru v nové drátěné střeše nad výběhem a uprchl jim znova. To všechno byla pravda. Jenže naneštěstí ne celá pravda. Ale to jsem ještě tehdy nevěděl.

Po tom prvním očenichání se Gunk a Tessie o sebe přestali zajímat - aspoň naoko. Připadá mi však, že schválně lstivě čekali, až náš vědecký tým usne spánkem spravedlivých v domnění, že k intimním vztahům, pokud k nim vůbec dojde, je u nich ještě daleko - a pak si uspořádali dovádívou svatební noc. Ve čtvrt na čtyři ráno. Willie - trouba ohleduplný -

nám to hlásil až dodatečně, místo aby nás vyburcoval. Že měl v pavilonu tu novou "potovoru", obcházel tam celou noc jako ponocný. Ale také mne překvapilo, kolik novinářů to nezmeškalo. Flamendři zatracení. Naše automatická kamera v pavilonu to však naštěstí také nafilmovala, a tak jsme byli spokojeni. Máme po starostech.

Ale omyl. Naše starosti tím nejen neskončily, nýbrž začaly. Willie totiž měl toho dne pro nás dvě zprávy, dobrou a špatnou, jako v těch vtípech. Ta dobrá byla, že se naše *Dracootheria* milují, ale ta špatná byla, že nic nežerou. Ne. Vůbec nic, tvrdil Willie.

(Pokračování v knize Doba páření)

Oběžník se vrátil na adresu odesílatele:

pan Fr. Kotásek	75018	PARIS
paní M. Shah	75009	PARIS
paní C. Sun	95120	SANNOIS
pan L. Vlk	75017	PARIS

* * *

Na Oběžník a Českou katolickou Misii přispěli

Bernhard	Boucher	Brossollet	Datheil	Dolečková
Dolgoruký	Dubský	Fiedler	Choutková	Janda
Kšír	Kriz	Leveau	Machala	Mugnier
Ostrorog	Prantl	Rafalský	Scherer	Vlach
Zemanová				

Všem dárcům bez rozdílu upřímné staročeské

Pán Bůh zaplať!

STÁLE NÁM JEŠTĚ SCHÁZÍ CELÁ ŘADA PŘEDPLATNÝCH - NEZAPOMÍNEJTE NA ČESKÝ TISK V EXILU!

Náš program:

Mše sv.: Vždy první a třetí sobotu v měsíci ve čtvrt
na šest večer (17h15) v kapli domu

CENTRE SEVRES

35, rue de Sèvres

75006 P A R I S (tél. 45-44-58-91)

metro SEVRES-BABYLONE

Po mši sv. pravidelná setkání s kulturně-náboženským
programem v sále č. 5 (přízemí domu)

2. května - otec Kolář promítne dlouho slibovanou a něko-
likrát odloženou videokazetu "Magazín"

16. května - NÁŠ PŘEDPRÁZDNINOVÝ PRODEJ KNIH
Přijďte všichni, aspoň jednou-dvakrát
ročně, podpořit naše česká nezávislá
nakladatelství!!!

Prodej otevřen od 15 hod do 21 hod
(s výjimkou doby bohoslužeb)

6. června - bude našim hostem otec A. BERNÁČEK
který přijde s námi oslavit své výročí

40 let kněžského svěcení

Přijďte v co největším počtu!

20. června - závěrečné setkání před letními prázdninami
s malým pohoštěním

"OBĚŽNÍK" - Circulaire, bulletin de la Mission Catholique Tchèque de le
région parisienne

Certificat d'inscription n. 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement 15,- FF

Editeur responsable: P. Petr Kolář SJ 35, rue de Sèvres 75006 PARIS
tél. 544-58-91

Les abonnements par chèque à l'adresse:

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 201 38 63 M Paris